

Den 5. september 1981 blev Christian interviewet i dagbladet Vestkysten af Erik C.

Her fortalte Christian blandt andet: Jo, jeg er eneboer. Jeg har boet alene her i 46 år (1935-1981), men tro ikke jeg keder mig. Nej, jeg kommer sammen med mennesker hver eneste dag. Og jeg arbejder da endnu. I de sidste tre uger har jeg malet på Sjølborg Campingplads, og har jeg hjulpet med ved høet på gården i Billum. Jo, jeg arbejder hver dag.

Jeg er født på Sønderhede her sønden for Varde, Der havde far ejendom. Vi var 5 søskende. Jeg blev konfirmeret i Hostrup Kirke og gik i skole i Kokspang.

Jeg opholder mig mest i køkkenet – kun om vinteren trækker jeg mig ind i stuen til kakkelovnen.

Ene! Nej, jeg har det noget så frit. Jeg kan rejse herfra, når jeg vil. Stå op og gå i seng når jeg ønsker, og så har jeg jo alle mine dyr omkring mig. Mine moskusænder, ællinger, duer og min husmår. Jeg har også et pindsvin, der kommer og drikker mælk hver dag. Jeg bor i et paradis.

Fra jeg var 9 år, tjente jeg hver sommer ved bønderne, og det har jeg såmænd gjort, lige indtil jeg slog mig ned her. Siden har jeg været skovarbejder og gået på dagleje, og det gør jeg da endnu.

Det var enkekonen på Myrthuegård, der gav mig lov til at bo her mod, at jeg skulle male stuehuset hvert forår. Hun er død for mange år siden, men aftalen gælder stadig. Og brændsel er der nok af, det kan jeg bare tage herude. Til at begynde med var der kun graner og fyr, men nu er her en dejlig beplantning med helt andre træer – dejligt og lyst.

Jeg står silde op – sådan halv ti, men jeg går ikke i seng før ét om natten. Jeg har ikke TV, men en lille transistor som jeg fik af min søster, hun bor inde i Esbjerg, og der plejer jeg at holde nytårsaften. Men transistoren kan kun tage program 1, det eneste jeg hører på den er vejrmedlingen ved midnat, før jeg går i seng, jeg sidder jo oppe alligevel.

Jeg har et gammelt lokum, og jeg har kun petroleumslys. Jeg har heller ikke vand. Det henter jeg på gården i Billum i en dunk, som jeg tager med i bilen. Petroleum har jeg i en 10 liters dunk, den slår til i et par måneder. Og så spiser jeg ofte på gården i Billum hos Else Marie. Hun var datter på en gård her på egnen, hvor jeg tjente. Hende og hendes bror passede jeg tit, da de var små. Nu er Else Marie gift med Carl Erik, og nu følger jeg deres børn, to dejlige piger. De mennesker regner jeg for min familie, de er ligesom mine børn og børnebørn. Og pigerne kommer tit herud – jo, jeg er sammen med gode mennesker hver eneste dag. Jeg er på arbejde så godt som hver eneste dag året rundt.

Jeg har en søster i Esbjerg og en bror i København og en i Bramming. De er glade for at komme her, de bor jo i byen til daglig. Når jeg besøger min søster i Esbjerg, bliver jeg som regel til dagen efter, men jeg kan ikke få tiden til at gå. At sidde og glo i en stue, nej, det er ikke mig, jeg skal ud.

Jeg har været i København 2 gange, der kan jeg bedre få tiden til at gå, og der er meget mere at se på end i Esbjerg. Jeg har også været i Sverige – 1 times tid!

Jeg går sent i seng, fordi jeg læser aviser og gætter kryds og tværs. Jeg er en natteravn ligesom min mor. Hun sad gerne oppe til langt ud på aftenen og stoppede og lappede, det kneb hende ofte at komme op om morgenen. Men når min far havde spist om aftenen, skulle han i seng, og han stod op ved 4-5 tiden om morgenen.

Jeg får ofte noget tøj, som andre kasserer, men skal jeg til fest har jeg mit pæne tøj på. Det købte jeg i 1936, og det kostede 78 kr. Og det klarer jeg mig godt med. Jeg passer det endnu.

Nej, jeg er ikke jæger, det kunne jeg ikke få mig selv til. Jeg kan lide at se fuglene flyve under himlen. Jeg er tit ned ved stranden, og finder jeg en and der er skamskudt i vingen, så tager jeg den med hjem og plejer den – det sker for tit, at fugle bliver skamskudt. Jeg kan lide alle slags dyr. Jeg har haft en høne et års tid, men den døde forleden, den blev taget af en rovfugl. Rovfugle er det værste jeg ved. Den tog min høne! Den var så trofast, at den tog æde af min hånd, og den fulgte altid efter mig nede ved søen. Nu har jeg en høne igen, men den er lidt ræd, når den bliver flyttet. Jeg fik den fra Sjelborg Campingplads. Jeg har også en hane.

Ræven kommer af og til. Om vinteren kan jeg se dens spor i sneen, og efter jul hører jeg den hyle. Men mine ænder og mine duer kan den ikke nå, for søen er indhegnet. Rådyr kommer også forbi, og så lukker jeg gerne op for dem, så de kan drikke ved søen. Når der kommer skovmus herind, så fanger jeg dem i en gammel mælkeflaske med havregryn. Jeg stiller flasken på skrå, for så kan musen ikke kravle op igen – og så tager jeg flasken med uden for og hælder musen ud, den skal også leve. Og så har jeg en dejlig husmår, den har boet her i sit store bur i 15 år. Den er rendt ud flere gange, men vender altid tilbage igen. Den har det godt.

Jeg spiser ALDRIG mine ænder – det kunne jeg ikke finde på. Man æder da ikke sine venner. Jeg lader dem dø af alderdom.

Jeg kan bedst lide maj og juni måned, når rådyrene kommer gående her forbi.

Jeg holder af de nye søer der er lavet i Marbæk, men golfbanen har jeg ikke forstand på – jeg har aldrig spillet på den.

Min far har fortalt mig, at Marbæk kommer af marehalm. Det var der masser af derude engang. Sjelborg kommer af, at der engang var mange sæler der – og Hjerting, jamen, den har engang været landfast med Langli, og der var der meget hø i Hjerting. Min far har fortalt, at før kaldte man det Hjøting – altså Høting.

Jeg tænker aldrig på at blive syg. Jeg havde influenza i 1967. Der lå jeg en dags tid. Nej, jeg har aldrig været ved doktoren!

Jeg har aldrig haft tid til at blive forlovet, heller ikke giftermål. Jeg er så godt tilfreds med at være så fri, som jeg er, og jeg kender mange gode mennesker.

Jeg håber, der er et liv efter døden, vi ved ikke så meget, men det bliver nok ikke det samme som at sidde her i hytten.